

Bei, men at man skal holde sig til det, som hidtil er brugt, nemlig den Verbi, det har i Sandel og Wandel, og Maalestokken herfor ser Penge. Jeg skal slutte med at anbefale Underændringsforslaget.

Berg: Der er et enkelt Punkt, som jeg gjerne vilde omtale, fordi Vndringsforslagene og Lovforslaget, som det foreligger til Behandling, forekomme mig ikke for dette Spørgsmaals Vedkommende tilstrækkelig klare, eller maaste klart nok for det, de vilde udtrykke, men i saa Fald ikke tilstrækkelig fyldestgørende for den Række, jeg mente, Loven skulde indeholde. Det angaar Sænkningen af Bandstanden i Søer eller Tørlegning af Søer. Jeg kan forstaa, at det er en Forbedring af § 51, der er foreslaaet i Vndringsforslaget under Nr. 60, naar det hedder: „Naar en Sø danner et naturligt Led i et offentligt Vandløb, kan den osv“; men dette Udtryk „et naturligt Led i et offentligt Vandløb“ frygter jeg for i forskellige Tilfælde vil kunne misforstaaes; det kan blive omtvistet, hvad dermed kan menes. Jeg sigter ved denne min Udtalelse til og gaar ud fra et bestemt mig bekendt Tilfælde. En af de største Søer her i Landet er Arresø i Nordsjælland. Den modtager ganske vist Vand fra forskellige Vandløb. Dels derved og dels ved Regnmængden kan Bandstanden i denne store Sø, som grændser til flere Kommuner, stige meget betydelig, ogsaa som Følge af, at Flodemaalet ved Arresødal er sat for høit for de vedkommende Lodsseieres Vedkommende. Det er urimeligt, hvad Lodsseierne have lidt ved dette Forhold i en Række af Aar, og navnlig i fugtige Sommer gaar en stor Del af deres Enge og Tjørn tilspilde. Der har været gjort flere Forsøg paa at komme til en Afgjørelse af dette Forhold ved en Ophævelse af Flodemaalet, hvorefter Bandkraften, der benyttes dels af Krudtværket, dels af en privat Fabrik, som blev solgt af Staten i 1867, maatte gaa tabt og erstattes. Men naar Landvæsenkommissionen var kommen til et bestemt Punkt og erkjendte med en overordentlig stor Del af Lodsseierne, at her var et Tilfælde af betydelig Vigtighed at afgjøre, har den vedkommende Retskyndige erklæret, at den bestaaende Vandløbslovgivning ikke hjemlede ham Ret til ved Kjendelse at afgjøre, om Saadant skulde ske. Nu er jeg tilbøjelig til at tro, at det er den høitærede Regerings, og — jeg haaber ogsaa — det ærede Udvalgs Mening, at netop dette Tilfælde skal ligge ind under den Afattelse, Lovforslaget vil faae ved Afstemningen under 2den Behandling; men jeg er alligevel ikke fuldstændig sikker paa, at Loven i sin Udførelse vil blive forstaaet saaledes, og jeg vil derfor tillade mig at henstille til det meget ærede Udvalg, om det ikke vil skænke dette Spørgsmaal — der kan være andre af lignende Betskaffenhed og Vigtighed — nogen Opmærksomhed mellem 2den og 3die

Behandling, nemlig Spørgsmaalet, om ikke dels de to Linier, dels maaste en noget fyldigere Afattelse af Forslaget under Nr. 62 og andet Stykke i § 52 vilde kunne fiktte os, at i alt Fald denne Sø kom ind enten under § 51 eller § 52. Det er muligt, at jeg kan blive oplyst om, at der ikke er Tvivl om, at det i Pragis vil blive Tilfældet, men jeg er, som sagt, ikke fuldstændig sikker derpaa. Jeg ser meget vel, at det er et Fremskridt til Ordningen af saadanne Forhold, naar det ærede Udvalg i Vndringsforslaget til § 52 er gaaet ned fra alle Lodsseieres Samtykke til Samtykke fra to Trediedele af disse; men der gives Tilfælde, hvor Lodsseiere, der grændse til en Sø, kunne være saaledes situerede, at for Exempel omtrent Halvdelen af dem kunde have den egentlige Skade af Sønens høie Bandstand, idet de have de lavt liggende Dele af deres Forde, Moser og Enge liggende ved Søn, medens de andre Lodsseiere ikke have nogen som helst Interesse af at se Søn sænket, da de ikke have Forde af den Betskaffenhed liggende ved Søn. Naar nu § 51 indeholder den Bestemmelse, at hvis en Sænkning bliver nogen tilstødende Giendom til Skade, skal dette erstattes, forekommer det mig, at der vil ikke være nogen som helst Ulempe ved at gaa ned med dette to Trediedele — det er en Udtalelse, jeg fremsætter mere i Almindelighed — til for Exempel over Halvdelen, idet, som sagt, Forholdene kunne være saa særlige paa saadanne Steder, at det i Virkeligheden meget godt kan være, at der er over en Trediedel af Lodsseierne, der ikke har fjerneste Interesse i et Forhold, som er af overordentlig Betydning ikke blot enkeltvis for de Andre, men for en større Almenhed. Det Tilfælde, jeg nævner, har aabenbart Interesse for en større Almenhed, idet der er flere Lodsseiere i forskellige Kommuner, der lide meget betydelig derunder, og utvivlsomt ogsaa turde være villige til at paatage sig en passende Erstatning for at slippe for den høie Bandstand. Altsaa, dette specielle Punkt, som maaste ikke blot kan finde Anvendelse i det af mig nævnte Tilfælde, men ogsaa i andre, vil jeg altsaa henstille til det ærede Udvalgs nærmere Overveelse mellem 2den og 3die Behandling, forsaavidt Udvalget maatte finde, at en noget fyldigere Udtalelse i de to nævnte Dele af Vndringsforslagene var nødvendig, for aldeles ubetinget at bringe det af mig nævnte Tilfælde ind under Loven.

Abberg: Det maa vistnok paastjønnes, at det ærede Udvalg saa godt som helt igjennem er blevet enigt med Hensyn til de Vndringsforslag, som er stillet til nærværende Lovforslag, og man tør vel af denne Enighed hos Udvalget ogsaa antage, at den høitærede Minister er gaaet ind paa de stillede Forslag, saaledes at denne Sag, der i sig selv har en meget stor Betydning i flere Henseender, har Udsigt til i en nær Fremtid at blive